

De Zaden der Hoop Boek II – Draak des Vuurs

Owan Drake

Draak des Vuurs

Owan Drake

Deze roman is fictie. Namen, personages en gebeurtenissen zijn ofwel het product van de verbeelding van de auteur ofwel fictief gebruikt. Enige gelijkenis met werkelijke gebeurtenissen of bestaande personen berust geheel op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, geluidsband, elektronisch of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur: Owan Drake

Coverontwerp: Xing Hou

©

Owan

Drake

Van Owan Drake zijn verschenen:

De Zaden der Hoop Saga

De Zaden der Hoop – Ragnarok Saga

-

Boek I – De Val van Hymír

Boek I.5 – De Opkomst van een Opstand

Boek II – Draak des Vuurs

Van Owan Drake zijn in de maak:

De Zaden der Hoop Saga

De Zaden der Hoop – Ragnarok Saga

–

Boek III – Draak des Vuurs Deel II – Vuur en Woede

Boek III.5 – De Terugkeer van Killer Beflapje

Boek IV – Draak des Vuurs Deel III – Paladijn

Boek V – Ragnarok

En nog veel meer delen zullen volgen binnen deze Saga...

Voorwoord en woord van dank

Allereerst wil ik alle lezers vertellen dat de serie als geheel één

grote roman moet worden. Omdat het eerste deel veel te groot werd, maar ook omdat de serie in zijn geheel toch één groot boek gaat worden, heb ik besloten om het eerste boek in drie verschillende boeken op te splitsen. De eerste boeken dienen als een soort van trilogie binnen de Zaden der Hoop Saga, genaamd de Ragnarok trilogie; oké, dit is wat ik in het voorwoord van boek I vertelde, echter is het nu zo groot geworden dat de Ragnarok Saga maar liefst zes boeken zal bevatten.

Daarnaast wil ik nog zeggen dat de lezers van de proefversie van het tweede boek, gezegd hebben dat boek één voornamelijk in het begin een taaie hap was, maar dat het hem dubbel en dwars waard was, want zij vonden dit boek spetterend en bloedstollend spannend.

Daarom wil ik allereerst een ode doen aan mijn proeflezers:

Mijn vader

Anja de Vis

Natascha van Driel

Saskia Boree

Martine Pauwels

Elsa Bakker

Dankjewel allemaal. Jullie feedback en reacties waren fantastisch!

Ik wil mijn vader en moeder bedanken voor het aanmoedigen om weer met schrijven te beginnen, maar ook voor hun niet aflatende steun.

Marcel Hesseling, die de naam van Xing Hou aan heeft genomen, ik dank ook jou voor je sublieme coverontwerp – en natuurlijk toekomstige coverontwerpen. Maar ook dank ik jou omdat ik jou als klankbord voor mijn ideeën heb mogen gebruiken.

Regina Ellents en Brenda, jullie verdienen een heel bijzondere dankbaarheid in dit alles. Jullie twee hebben me altijd verteld dat jullie dit verhaal prachtig vonden, en in het bijzonder moet hier Brenda genoemd worden, aangezien ik een volledige ochtend en een halve middag heb genomen om ook haar als klankbord voor mijn ideeën te gebruiken en dus het grootste deel van het universum en de karakters van dit verhaal aan haar toe heb kunnen lichten. De reactie die ze me gaf was iets wat ik nooit zal vergeten. Ja Brenda, je vertelde me dat dit wel eens het beste verhaal ooit gemaakt zou kunnen zijn en dat heeft me gevluidt.

Chris Ras en Edwin Smits, een speciaal woord van dank gaat net zo goed naar jullie. Het waren jullie die me gezelschap hebben gehouden, als ik bezig was met het schrijven van tergend moeilijke scènes. Mijn dank is groot.

Daniël Verhey, ook jij mag hier genoemd worden, want ook al heb je totaal niks met het lezen van boeken, heeft één kleine scène in mijn boek je dusdanig aan het denken gezet over bepaalde opvattingen en situaties in het leven dat je me later vertelde dat ik de enige schrijver was die je interesse in een boek heeft kunnen geven. Je hebt zelfs je ouders verteld over mijn boek en ook zij zijn benieuwd geraakt naar deze serie. Dit alles heeft mijn zelfvertrouwen en wilskracht een enorme boost gegeven. Dus dankjewel Daniël.

Ook Thomas Jansen en Tijmen van Midden, die bij één van de eersten horen die de ruwe bètaversie van mijn boek gelezen hebben, verdienen mijn dank. Want ondanks dat zij beiden hun persoonlijke problemen hadden, namen zij de tijd om mijn boek te lezen en vertelden zij mij dat ze het fantastisch vonden.

Speciale dank gaat naar de volgende personen: Boekenblogger Sherry Masters, redacteur Elsa Bakker, auteur Susie Bosveld, auteur Saskia Boree en auteur Martine Pauwels.

Sherry Masters omdat zij mij bij haar 350.000 volgers in de spotlights heeft gezet.

Elsa Bakker omdat zij me bij boek I ook goed in de spotlights heeft gezet.

Saskia Boree omdat ze me op de kromme zinsbouw in de eerste versie van boek I heeft gewezen, en me ondanks dat toch vier van de vijf sterren gaf, omdat het plot volgens haar ronduit origineel was, en tevens zei ze dat het haar verstoeld had doen staan; deze eerste versie is allang niet meer te koop. Er is allang een make-over van de Val van Hymir uit, die tevens in januari in een tweede druk is verschenen, om nog wat kleine "voutjes" te fixen. Maar ook vanwege haar achterflapvermelding. En voor dat laatste wil ik Martine Pauwels ook bedanken. Neem een kijkje naar haar boeken. Om er maar een paar te noemen, "Achter maskers" en "De duivelsmissie". Met beide verhalen zat ze bij de finalisten van de Sweekstars 2017 wedstrijd.

En ook al heb ik mijn vader en moeder al een dankbetuiging gegeven wil ik hun dankbetuiging nog even wat extra benadrukken in de laatste twee alinea's van het woord van dank.

Mijn moeder omdat ze op het moment dat ik deze alinea schrijf al met het zevende boek bezig is, wat nog lang niet uitgegeven is, en ze helemaal weggeblazen is. Dit is hetgeen wat ze zei: 'Boek één is een introductie en het lijkt daarbij alsof het weer de zoveelste mainstream

fantasy is, maar niks is minder waar want in boek twee gebeuren er echt maffe en epische dingen die je totaal niet verwacht! Wat een fantastisch verhaal!’

En mijn vader wil ik bedanken voor het corrigeren van de laatste spelling, grammatica, typ en/of interpunctiefouten. Dankjewel pa.

Toewijding

Ik draag dit verhaal op aan mijn ouders, de lichten van mijn leven!

Wie ben ik

Je kunt je afvragen wie ik ben. Nou, ik ben Owan Drake, een schrijvend alter ego van iemand die je kent, of misschien niet! Om persoonlijke redenen, heb ik ervoor gekozen om mijn identiteit niet te onthullen totdat ik, Owan Drake, zal sterven.

Wie ben ik?

Ik weet het...

Jullie kunnen alleen maar raden...

Karakterlijst

Bevat ook de karakters uit de vorige boeken, ook al komen deze niet allemaal aan bod in Boek II.

+ is overleden in eerste boek.

^ is nieuw in dit boek.

In het heden

De Alouden

Benedictus, Een Wijsgeer

Xavier, zijn leerling

Beflapje, zijn kat

De Bloedraven

Catalina, President van de Bloedraven

Karvill, een taxichauffeur

De Godin van Chaos, een kwaadaardige Entiteit

In Profeet van het Licht

Het Huis Driez

Wilder Driez, de Profeet van het Licht

Heer Frank Driez, zijn vader en Heer van het Huis Driez

Axel Driez, zijn broer

Carola Driez, zijn zus
Vrouwe Biya Driez, zijn moeder
Kurt Korzan, de slotvoogd van het Huiz Driez ^
Ryder, zijn oom
Molly, zijn tante
Wolfram Driez, zijn zoon
Nekotoby, zijn kat +
Paul van Yongendaal, Vazal van het Huis Driez en eveneens de
meester van wapens
Eerwaarde Vader Yrewmba, Medicijnmeester van het Huis Driez
Abbus, de eigenaar van de taverne de Zilveren Maan
Ubír, een dwerg
Gnorrúl, een dwerg +

De Vegna's

Telma, leider van de Vegna's
Surion, een vreemdeling
Mathilda, een nymfomane Vegna
Alybra, een onhandige Vegna

Het Hoge Huis van de Bloedraven

Heer Robodar, Heer van het Hoge Huis van de Bloedraven
Heer Wimmodar, zijn eerstgeboren zoon
Heer Rudar, zijn tweedgeborene zoon +
Nodariz, Wimmodars tweede in bevelhebbende
Rannix, tweede in bevelhebbende van de nieuwe leider ^

De Leviathan

Namré, leider van de Leviathan

Boris Blondelle, Namré's tweede in bevel hebbende +

Boris Bloedwater, De ondode versie van Boris Blondelle ^

In Emer

Owan Drake, een idioot die beweert dat hij de Profeet van het Licht is ^

Edarkh, een maffe dwerg ^

Woldar, een slome lamlul ^

Reynard, een messentrekker ^

Davomal, een Sjafra ^

Timar, een gek met psychoses ^

Edgar, een gek met angst voor getallen ^

Eskar, een gek die beweert dat pinguïns op de maan leven ^

Hankaram, de grootste gek van allemaal ^

Marjolein, een redelijk normale gek ^

Janey, een trut die beweert de baas te zijn over alle gekken ^

Anderen

Donovan, een Sjafra

Elim, de kwaadaardige Machinegod

Ronald, een oude vriend van Wilder ^

Harkum, een idioot ^

Mario Roymar, een arglistige man ^

Mark, Mario's onderdaan ^

In Profeet van de Duisternis

De Brodwyck familie

Mar Brodwyck, de Profeet van de Duisternis

Yolanda Brodwyck, zijn zus

Isabel Brodwyck, zijn vrouw +

John Brodwyck, zijn zoon +

De verraders van de troon

Zack Royland, een dronkaard

Bubba Saamsom, een vervloekte man en ex-gevangenisfolteraar

Patrick Voratio, een deserteur en ex-Feniks

Seipher, prins van de Kwaadwillige Monarchie

De grote spelers van de Kwaadwillige Monarchie

Koning Bota, de Kwaadwillige Monarch

Mizalda Kallas, Generaal van de Kwaadwillige Monarchie

Widick Valor, een ex-havenmeester; nu lid van de vlamme-
tempeliers

Monrath, een vlamme Tempelier

Kengull, een havenmeester ^

De grote spelers van het Kaniaanse Rijk

Keizer Raygar de Vierde, Keizer van het Kaniaanse Keizerrijk

De Fantoomdraken

De **Vuurdraak**, de Fantoomdraak van Vuur
De **Ijsdraak**, de Fantoomdraak van Ijs
De **Schaduwdraak**, Leider van de Fantoomdraken
De **Draak gevormd uit het Licht**, een mysterieuze Entiteit

De **Draken gevormd uit de Nocturna**

Durania, de rode Draak
Imparia, de paarse Draak
De **Draak gevormd uit de Nocturna** ^

De **Bodkins familie**

Jimmy Bodkins, een matroos
Emily Bodkins, zijn dochter

Van de **Lorbadische Voorhoede**

Sergei, Een soldaat van het Legioen der Rode Leeuwen
Graaf Fenmorth, een graaf en onderhandelaar van de havenuitvoer

^

Hertogin Nari, een Hertogin ^

De **Dreagam clan**

Grolgoarath, leider van de Dreagam clan ^
Garmelats, vader van Garlepra ^
Skadartrull, een irritante kobold ^
Vruxia, een vrouwelijke kobold ^

De Dreagam clan(Ex-leden)

Garlepra, een ex-lid van de Dreagam clan en tevens een waardige onder de Gekoppelden

In het dorp Heimar

De dorpsoudste, leider van Heimar ^

Oropher, leider van de Woudwachters ^

Telbala, een wrede illusionist ^

De Sylph, een fee ^

Anderen

Ray, de Wijsgeer der Duisternis

Atsa Rednek, een rebel

Yuíra, een elfendame

Cole Kendrew, Seiphers incognito naam voor school

Sint Ellen Aniger, een vervloekte ziel en eerste vrouwelijke Hogepriester in de geschiedenis +

Mexter, tevens een vervloekte ziel en een kwaadaardige priester +

I Terugblik op Boek I.5

Benedictus Hoofdstuk VII

Xavier

-Oude Bibliotheek(Heden)

Licht van de ochtendzon prikte in zijn ogen, waardoor hij ruw wakker werd. Met een hart als een hysterische voorhamer, rammend op zijn ribbenkast, ging hij op de rand van zijn bed zitten. *'Wie ben ik?'* was wat hij dacht. *'En wat wil Benedictus met mij?'*

'Miauw.'

'Aah! Een kat!' Hij keek angstig om zich heen, waarna hij een grijze, gestreepte kat op zijn bed zag zitten. 'Aah! Wat doet die hier!'

'Miauw.'

'Hij heet Beflapje.' De stem was afkomstig van de Wijsgeer, die klaarblijkelijk in de deuropening van zijn kamer stond. Hij tikte een jolig ritme op de vloer met zijn staf.

'Serieus. Dat kan ook alleen jij bedenken, hè meester.'

Benedictus schudde zijn hoofd.

'Wie heeft het dan bedacht?' Xavier ging op de rand van zijn bed zitten en dacht even na.

'En dan zeggen dat ik aan Alzheimer lijd.'

Xavier haalde onverschillig zijn schouders op en schraapte daarna zijn keel om zijn overvloedige slijm weg te werken. 'Je hebt toch ook Alzheimer, ouwe kreupele lul die je er rondsjoekt.'

'Ja, en jij autisme.'

'Ik heb helemaal geen autisme!' zei Xavier ietwat geërgerd.

'Miauw.'

'Ah! Haal dat pokkebeest weg.'

'Beflapje vindt wel dat je autisme hebt. Of in ieder geval dat je erg op een autist lijkt.'

'Nietes!'

'Welles!'

'Nietes!'

'Welles!'

'Miauw!'

'Nie- Ah! Help haal hem weg!'

'Miauw.' Terwijl de kat dichterbij kwam, deinsde Xavier achteruit en vroeg: 'Waarom heet hij Beflapje?' Na deze vraag gaapte hij en werd zijn geest wat helderder, waarna hij zich herinnerde wat er gebeurd was. Hij haalde zijn schouders op. 'O ja, ik ben degene die die bizarre naam bedacht heeft.'

'Miauw!'

'Aah! Haal dat beest weg!'

'Oké,' mompelde Benedictus, waarna hij zei: 'Bakia Melkya.'

De kat sprong snel van Xaviers bed af om gretig uit het bakje melk te drinken wat voor Benedictus' voeten was verschenen.

'Je blijft een vreemde snuiter, meester,' zei Xavier terwijl zijn blik viel op het boek dat op zijn nachtkastje lag. Het was het boek dat het verhaal over Wilder vertelde, genaamd Profeet van het Licht. 'Man,' mompelde hij toen zachtjes, 'ik kan niet meteen lezen nadat ik wakker ben.'

'Ga dan eerst effe pissen en ga daarna lezen.'

'Ik heb ook een ontbijt nodig,' was Xaviers verontwaardigde reactie.

'Nee,' dacht Benedictus, *'want je functioneert op de Abura alleen.'*

'Waar denk je aan?'

'Aan mijn mentor.'

'Wow, dus zelfs jij bent opgeleid.'

'Ja maar-'

'O ja, dat had je gisteren al verteld. Dat is waar ook.'

'Nou neem je me weer de wind uit de zeilen, jij pestventje.'

'Miauw,' zei Xavier.

'Nou neem je zelfs de wind uit de zeilen van-'

'Beflapje.'

'Xavier ooit ga je dit berouwen, geloof me.'

'Ik berouw sowieso al het feit dat ik je ooit ontmoet heb.'

Benedictus lachte luidkeels. 'Ik weet niet of ontmoeten de juiste term is, X.'

'X?'

'Laat maar,' antwoordde Benedictus op jolige toon. 'Niet belangrijk.' En in zijn eigen gedachten ging hij verder: *'Je hoeft niet te weten dat jij mijn laatste troef tegen de krachten der duisternis bent.'*

Xavier stond op en vroeg: 'Waarom heb je de proloog na het eerste hoofdstuk geschreven?'

'Van het verhaal van Mar bedoel je?'

Xavier knikte.

De Wijsgeer wiegde zijn staf wat heen en weer. 'Omdat het past bij hoe krankzinnig ik ben.'

'Je bent echt gek, Benedictus.'

'Miauw.'

'Zie je, Beflapje is het er zelfs mee eens.'

'Miauw.'

Benedictus schudde zijn hoofd. ‘Het was meer een afkeurend gemiauw, in mijn optiek.’

‘Miauw.’

‘Hoor je, nu is Beflapje het met mij eens; zijn toon was net iets anders.’

‘Je hoort dingen, meester.’

‘Miauw.’

‘Zie je, Beflapje is het weer niet met je eens.’

Xavier haalde zijn schouders op. ‘Het zal wel. Kun je nu mijn kamer verlaten. Want ik wil-‘

‘Je wilt je ochtenderectie verhelpen.’

‘Ja.’

‘Hahaha, echt?’

‘Nee, ik bedoel, gewoon uh... Dat ik me aan wil kleden.’

‘Ik begrijp het,’ zei de Wijsgeer knipogend.

‘Miauw.’

‘En Beflapje ook. Kom we gaan poesje.’

Xavier bromde enkele onverstaanbare vloeken. ‘Hé, ik bedoelde echt dat ik me aan wilde kleden.’

Vrolijk fluitend liep Benedictus de kamer uit en sloot de deur met een zachte klik achter zich.

Xavier kreeg een steek door zijn buik. Het voelde nog steeds alsof de bomgordel om zijn middel geklemd zat. ‘*Zou er iets in mijn buik beschadigd zijn?*’ vroeg hij zichzelf af, terwijl hij zijn kleren bij elkaar raapte. ‘Ah, deze zijn natuurlijk van drie dagen terug. Ik lijk wel op die Wilder van het Huis Driez.’

Wederom kreeg hij een steek in zijn buik. ‘Wat gebeurt er met me! Auw, mijn buik!’

De buikpijn werd alsmaar erger en terwijl hij wederom een darmverkramping kreeg, werd hij vervuld van een slecht voor gevoel,

alsof er nog iets veel ergers naderde dan de bom die hij in de trein om zijn buik had.

Karvill

-Taxi(Heden)

‘Nee, ik bedoel, gewoon uh... dat ik me aan wil kleden.’

‘Ik begrijp het.’

‘Miauw.’

‘En Beflapje ook. Kom we gaan poesje.’

Dat waren de woorden die Karvill Bloedraven uit de speaker van zijn smartphone hoorde komen. Hij grijnsde en speelde een beetje met de ring, die was ingezet met een amethyst, aan zijn ringvinger.

Hij stopte de taxi die hij bestuurde voor een rood stoplicht. Op dit moment bevonden er zich geen passagiers in zijn auto.

Naast hem, op de passagiersstoel, stonden wat overblijfselen van de maaltijd, die hij had gekocht bij Xing Hou’s snackbar. Het waren wat frietjes met een driedubbele baconburger. Zijn milkshakebeker was nog steeds voor de helft gevuld.

Op zijn dashboard lagen wat geprinte documenten over de duisternis en de Godin van Chaos.

Terwijl hij nerveus op zijn stuurwiel tikte, in afwachting van het groene licht, gromde hij: ‘Kijk, jij stuk roest dat zichzelf Xavier noemt, zelfs toen we je in de greep van de bom geklemd hadden, hadden we al rekening gehouden met het feit dat Benedictus misschien weer zou verschijnen om je miserabele kloten te redden.’

Het licht werd groen, dus trapte hij langzaam het gaspedaal in.

‘Maar ja,’ mompelde hij, ‘een echte crimineel zoals ik heeft altijd een back-up plan.’

Na nog geen minuut te hebben gereden moest hij weer stoppen voor een stoplicht. ‘Die vervloekte stoplichten ook altijd. In de tijd dat die Wilder en Mar leefden was alles zoveel makkelijker.’ Om de pijn van het wachten te verzachten, pakte hij één van de overgebleven frietjes en speelde ermee tussen zijn vingers. Daarna dipte hij het in de milkshake en nam een hapje. ‘Ah, lekker.’

Een toeter klonk achter hem.

‘Ah hij is groen!’ Hij keek achter zich. ‘Omwille van Sombravor! Doe eens rustig man!’ Om de vrouw achter het stuur uit te dagen bleef hij stilstaan.

En wederom toeterde ze.

‘Gravuhr!’ krijste hij en met een waaiend geluid werd de auto achter hem verzvolgen door helse vuren.

Daarna drukte hij snel het gaspedaal in en even later ontplofte de auto. Op de plek waar deze ooit stond bevond zich nog enkel een askrater. Als hij had gekeken had hij gezien dat er zich in die askrater een Draak gevormd uit het Licht bevond.

Snel doopte hij het frietje nog eenmaal in de milkshake en nam nog één laatste hap.

‘Ik snap nog steeds die vreemde gewoonte niet,’ zei een hese vrouwenstem, die van achter hem kwam.

‘Aah!’ schreeuwde Karvill terwijl hij zich omdraaide. Hij zag de President van de Bloedraven, genaamd Catalina, op de stoel achter hem zitten.

‘Wat de hel doe jij hier?’

‘Aangezien je mijn auto de lucht in geknald hebt moest ik mezelf wel teleporteren.’

‘O kutje, was jij dat?’

Ze knikte stoïcijns.

‘Sorry! Maar je had toch een andere auto?’

‘Ja had, dat zeg je heel goed.’ Ze glimlachte. ‘Dat wordt ingehouden van je maandloon.’

‘Trek het gewoon uit de bevolking door de belastingen te verhogen.’

‘Dat is misschien ook wel een idee.’

Karvill bestudeerde haar prachtige lichaam nogmaals. Ondanks de moderne tijd oogde ze middeleeuws. Ze was gehuld in een donkerblauwe borstplaat, die de runen van de Bloedraven afbeeldde. Aan haar linkerheup hing de lege schede van haar sabel. Haar cape was vastgepind door middel van twee paarse broches, aan beide kanten. Deze broches toonden eveneens de runen van de Bloedraven. Haar smaragdgroene ogen observeerden Karvill, terwijl ze met haar kastanjebruine haar speelde. Ze leunde een beetje voorover en daardoor kreeg Karvill haar adem, die rook naar verse munt in zijn neus.

Toen vroeg ze: ‘Wat heb je ontdekt?’

‘Shh. Wees stil, ik probeer hen af te luisteren.’ Nadat hij voetstappen door zijn speaker hoorde, veronderstelde hij dat Xavier zich had aangekleed en naar het toilet liep, voordat hij verder zou lezen in het verhaal van Wilder en het Huis Driez.

Karvill’s gezicht plooide zich tot een kwaadaardige grijns. Hij was succesvol, want de bom had als back-up, voordat hij zou moeten ontploffen, een bug in Xaviers buik geplant en dat was de reden waarom deze jonge student nu buikpijn had. Het was alleen nog niet volledig geroot, maar als dat het geval zou zijn, was hij in staat om niet alleen de geo-localisatie malware te starten, waarmee hun schuilplaats onthuld zou worden, maar hij zou tevens Xavier kunnen besturen als een marionet, zodat hij hem naar zich toe kon sturen en hij hem eigenhandig kon vermoorden.

‘Tja, want een echte crimineel heeft altijd een back-up plan,’ dacht hij.

De zijde van het licht was aan het verliezen en de duisternis won met elke passerende dag nieuw terrein, dus wist hij dat Benedictus' laatste hoofdstuk van zijn persoonlijke oorlog nooit tot wasdom zou komen.

II Benedictus Hoofdstuk VIII

Xavier

-Oude Bibliotheek(Heden)

Mijn woede zal groeien tot ontembare kracht,' was wat Xavier dacht

terwijl hij langs wat oude spinrag, hangend aan een hoge houten boekenkast, liep, *'en die ontembare kracht zal uit me vloeien als vlammen van onwrikbare Eather, en die Eather zal de Godin van Chaos laten janken in tranen van bloed.'*

'Miauw!'

Xavier draaide zich vluchtig om. 'Ah, haal dat stomme beest weg!'

'Miauw!'

'Je kwetst de gevoelens van Beflapje, X,' zei de Wijsgeer die achter hem aansjokte.

Xavier haalde zijn schouders op. 'Waarom noem je me zo?'

De Wijsgeer bleef achter hem aanlopen, met in zijn kielzog de kat Beflapje.

Xavier herinnerde zich dat gisteren, nadat hij gered was door de Wijsgeer, de kat zich plots in de bibliotheek bevond. Nadat Xavier tegen deze oude man gezegd had dat iemand hem nog wel eens aan het mes zou rijgen, had de man gereageerd met: 'Laat het ze maar proberen, dan verander ik ze zo in een beflapje.'

Zodoende waren ze op de nogal vreemde naam voor de kat gekomen. Maar door middel van een eeuwenoude kunst, genaamd Beestsmederij, was Benedictus in staat om met de kat te communiceren; hij kon letterlijk uit zijn gemiauw opmaken wat de kat

bedoelde. Sterker nog, het leek erop dat de kat zelf ook een vieze geest had; hij was namelijk zo trots op de naam als een hond met zeven piemels.

Toen de oude gerimpelde man vlak achter hem liep, zou men spreekwoordelijk kunnen zeggen dat Benedictus smachtte om Xaviers reet in te fietsen, en alsof dat een gruwelijke grap was liepen ze langs een oude stoffige e-bike die tegen de muur stond. Deze was van Xavier; hij was ermee naar deze bibliotheek toe gefietst, toen Benedictus hem had verzocht om langs te komen.

'Wat, waarom is dat hoerending nu al zo stoffig?' vroeg Xavier. Na deze woorden haalde hij zijn schouders op. 'Ach, vast omdat het hier blauw ziet van de stof.'

'Blauw van de rook bedoel je?'

'Miauw.'

'Hoe bedoel je, ouwe rukker?'

'Blauw van de stof is niet de correcte term, X; doorgaans gebruikt men dit als ze over rook spreken.'

'Waar rook is, is vuur,' dacht de student, 'en vuur zal er zijn, want een oorlog zit eraan te komen.'

Karvill

-Onbekende locatie(Heden)

'Vuur!' commandeerde Karvil, waarna één van de Bloedraven die ondergeschikt aan hem was de deur van Benedictus' locatie eruit knalde met zijn Magigun. Deze gebruikte hij omdat hij een lagere rang had en niet over de machtiging beschikte om magie te kanaliseren.

Met zijn allen stormden ze naar binnen.

Ze knalden nogmaals een deur eruit. En toen de agenten het trio van Xavier, Benedictus en de kat Beflapje zagen, begonnen ze met het

kanaliseren van Demonische spreuken. En dat terwijl degenen die niet de machtiging hadden van het buigen van de Nocturna met hun Magiguns op hen begonnen te richten.

'Ah, Benedictus! We worden aangevallen!' schreeuwde Xavier.

'Well duh, meen je dat nou!'

Allereerst schoten de Bloedraven op Beflapje, maar deze sprong wild miauwend aan de kant.

'Miauw,' jammerde het beest, terwijl hij weg probeerde te rennen, maar het was al te laat want hij was getroffen, waarna er niks meer dan een hoopje bloederige spieren en organen van de kat was overgebleven.

'Beflapje!' schreeuwde Xavier. 'Benedictus, doe iets!'

Maar de Wijsgeer leek ineens van de wereld verdwenen te zijn.

'Haha,' lachte Karvill, 'we hebben jullie vroegtijdig gevonden! Vandaag is de dag dat jullie zullen sterven!'

Xavier deed een tegenaanval in de Alouden Tong: 'Conquanaiza!' Een spits van ijs schoot uit zijn rechterhand en deze bevroor een aantal van Benedictus' meesterwerken in het proces ervan.

Door een tegenaanval van de Bloedraven werd het ijs aan duizenden stukken geknald, alsof het gewoonweg een spiegel was die kapotgesmeten werd door een psychotische kluizenaar.

Wederom gebruikten de Bloedraven de Nocturna om een helse aanval op Xavier af te vuren, maar dit keer gebruikte Xavier niet het element ijs als zijn tegenaanval, maar in plaats daarvan vuur.

Een sliert van helse vlammen schoot richting hen, en in diens pad verslond hij een aantal van Benedictus' boeken. Zelfs het bevroren boek begon nu te smelten en snel daarna te verkolen tot een kleine sintelklomp. Ook talloze boekenkasten stonden nu in lichterlaaie.

'Deze is voor Beflapje! Horen jullie me, jullie kankerlijers!'

Terwijl nog meer van de bloedstollende meesterwerken van de Wijsgeer verkoolden, schoot Xavier nog drie sintels die allen de vorm van vlamme draken aannamen en nog meer van de omgeving in de hens zetten. Maar tegen de groten getale van de Bloeddraven was hij niet opgewassen. Explosies waren hoorbaar en daarna werd hij getroffen door een Magigun. Zijn pens knalde open. Terwijl hij naar zijn buik greep, schreeuwde hij het uit. Toen hij warme nattigheid in zijn handen voelde zag hij dat zijn eigen bloederige ingewanden erin bungelden.

Karvill lachte als een hels beest. 'Het is voorbij Xavier,' zei hij daarna op spottende toon. Daarna keek hij naar zijn ondergeschikte en knikte.

De ondergeschikte haalde de trekker van zijn Magigun over, waarna er een bloederige explosie plaatsvond.

Toen Karvill keek zag hij restjes van Xaviers hersenen aan de muur plakken.

'Bliep!'

Na dit piepende geluidje zette Karvill zijn virtual reality helm af.

Xavier, Benedictus en Beflapje

-Oude bibliotheek(Heden)

'Wat maakt het uit wat de reden is dat ik je X noem,' zei de Wijsgeer, 'zolang we die trut er maar eens flink van langs geven.'

Xavier haalde zijn schouders op en schraapte daarna zijn keel. 'De Godin van Chaos bedoel je?'

'Ja, en uiteraard Catalina.'

'Catalina?' vroeg de student, waarna hij zweeg en even richting de spinrag aan het plafond keek. 'Wie is Catalina?'

'Laten we het erop houden dat ze me genoeg ellende bezorgd heeft.'

Xavier verhoogde zijn tempo om van de warme adem van de oude man die in zijn nek hijgde af te komen. Ze passeerden nog enkele oude boekenkasten, met daarin oude manuscripten en perkamentrollen, terwijl Xavier zei: 'Mijn prioriteit ligt bij de Bloedraven en de Godin van Chaos, niet bij de sletjes die jij vroeger geneukt hebt.'

'Urako nichī ran jiten!' siste de Wijsgeer, en zo gaf hij Xavier de "magische bitch-slap" die Mar zo nu en dan van zijn zus Yolanda kreeg in het verhaal der duisternis.

'Waarom ben je nou boos, ouwe bejaarde kontebonker!'

'Misschien dat je dat ooit zult begrijpen.'

'Ach, weet je, die Catalina kan me geen ene ruk interesseren. Het gaat me alleen om die Bloedraven. Ze zullen boeten voor hun duivelse wandaden.'

Het was nog maar gisteren dat Xavier het voor het randje van de dood heen gehaald had. Het lezen van de vertellingen uit het verleden had hem klaarblijkelijk een belangrijk doelwit voor de Bloedraven gemaakt. Hij had geprobeerd om te vluchten uit de bibliotheek van Benedictus, maar in de trein opweg naar Veldspaat station werd er een magie-tenietdoende riem om zijn middel geklemd, die was opgetuigd met een bom.

Benedictus had hem verteld dat er geen uitknop aan zat, en is toen als de vliegende tering gevlucht. Toen de timer op nul seconden belandt was, had Xavier zowaar als zeventienjarige in zijn broek gezeken van angst. Maar de opmerking over de uitknop bleek niks meer dan een gruwelijk morbide grapje van de Wijsgeer te zijn, want elke bom had een uitknop.

Maar één ding wist Xavier wel zeker. Hij had door die hele situatie meer toewijding gekregen om in deze oorlog mee te strijden; misschien was het daarmee ook wel de bedoeling van de Wijsgeer.

'O,' zei de oude man op jolige toon, 'jouw focus ligt bij de Bloedraven en de Godin van Chaos?'

Xavier kneep zijn ogen tot piepkleine spleetjes. 'Wat is er?'

'Niks.'

'Is Catalina één van de Bloedraven?'

De oude man grinnikte. 'Misschien.'

Het feit dat Benedictus altijd in raadsels sprak, werkte enorm op zijn zenuwen. Hij had inmiddels vele onbeantwoorde vragen; wie of wat de Godin van Chaos daadwerkelijk was, was er één van.

Op de één of andere manier zorgde het denken aan haar ervoor dat hij een onverklaarbaar schuldgevoel aan zijn bewustzijn voelde knagen, als een bever die een boom door knabbelde. Maar ook een verdriet dat zo pijnlijk was, dat zijn ziel leek te janken in tranen van Eather. Dus mompelde hij: 'Wat heb ik gedaan?' Omdat de stem weer die van Benedictus was, sloeg hij zijn hand voor zijn mond. 'Verdomme, wie of wat ben ik eigenlijk!'

'De Zaadsynchronisatie maakt van jou Benedictus herboren.'

'Maar...'

'Miauw.'

'Ah, man! Ik haat katten!'

'Mijn schuld,' zei Benedictus brommend.

'Ja... uh... nee, niet jouw schuld,' mompelde Xavier, 'want ik geef eerlijk toe dat het...'

'Jouw schuld, mijn schuld, allemaal één pot nat.'

'Ach, ik blijf jou maar een vreemde oude rukker vinden, weet je dat.'

'Miauw.'

'Zie je, Beflapje is het er mee eens, ouwe bejaarde dreuzelneuker!'

'Nou, deels misschien. Hij zegt eigenlijk...'

'Wat maakt mij het uit wat die verlepte kutkat zegt!' siste Xavier. 'Het belangrijkste is...' Hij sloeg weer een hand voor zijn mond, want zijn stem klonk nogmaals als die van de oude man. Zijn hart sloeg over. Het vormde zich tot een chaotisch gehamer. Op verraste toon riep hij: 'Wat betekent dit!?' Ben ik daadwerkelijk Benedictus herboren? En waarom?'

Terwijl hij opnieuw een darmverkramping kreeg, opende hij de deur naar het toilet en schreeuwde vervolgens toen hij Benedictus erop zag zitten. 'Nou, ik kom jou ook op de raarste plekken tegen,' zei hij vervolgens luid, doch stoïcijns. En toen vroeg hij: 'Maar hoe de...'

'Ja ja, ik weet het, ik liep net nog vlak achter je.'

'Dit is onmogelijk!'

Eerst drukte de Wijsgeer kreunend zijn drol naar buiten. Daarna zei hij: 'Magie, Xavier. Magie is je beste vriend!'

'Haha, het verhaal van Benedictus de magische schijter!'

'Neuk op man! Kan ik niet eens even schijten zonder dat jij er kennis van zal nemen, jij buitenissig duivelsgebroed!' Xavier sloeg de deur dicht en riep: 'Ik ben er geen kennis van aan het nemen, maar ik moet ook naar het...'

'Het verhaal van Xavier, de stalker van Benedictus, de magische schijter op de plee,' onderbrak de oude man hem door de deur.

Xavier schudde zijn hoofd. 'De dingen die ik meemaak... Zijn ze wel echt!?' Opnieuw kreeg hij een darmverkramping. Sinds hij die bomgordel om zijn buik gehad had, deed zijn buik enorm veel pijn. Hij maakte zich zelfs zorgen of de strakke greep iets bij hem van binnen beschadigd had.

De deur ging open. 'Zo, ga nu maar lekker even kakken,' zei de Wijsgeer terwijl hij naar buiten liep.

'Hoe kun je je kont zo snel afvegen met die reumahandjes van je?' vroeg Xavier, zijn toon vol verbazing. Hij dacht er niet eens aan om

het woord van de man tegen te spreken, want hij moest ondanks zijn darmverkrampingen niet eens schijten, maar in plaats daarvan pissen.

'Magie...'

'Magie is je beste vriend,' maakte Xavier zijn zin af, waarna hij snel zelf het toilet betrad.

'*Man, die kerel stinkt,*' dacht hij terwijl hij zijn pik, die nog ietwat stijf was van zijn ochtenderectie, uit zijn broek nam en begon te pissen. Vanwege zijn opluchting uitte hij een bulderend gezucht. Toen hij klaar was legde hij het lelijke ding terug in zijn broek, waardoor er wat verdwaalde druppels uit zijn eikel zijn onderbroek in liepen.

'Meneer Xavier, u hebt nieuwe emails. Hij greep zijn telefoon en opende zijn g.spotmail. Het was een email van zijn moeder. Ietwat terughoudend in het openen ervan, besloot hij het toch te doen. Echter moest hij zichzelf eerst bevrijden uit dit stinkhol. Met ingehouden adem verliet hij de wc, en terwijl hij zich voorbereidde de mail te openen, uitte hij een schreeuw van schrik, want Benedictus griste de telefoon uit zijn handen en zei: 'Dat ga je niet doen!'

'Waarom niet!? Ik ben al zo lang niet thuis geweest, en mijn ma weet dat ik die trein regelmatig neem, waar de aanslag op gepleegd is.'

'Jouw ma, huh?'

'Ja, wat is er mee?'

'Misschien zijn het wel de Bloedraven die proberen om onze locatie te vinden door middel van malware!'

'Maar...'

'Geen gemaar! En bovendien, waarom zou je de trein nemen, want je bent hier met je e-bike gekomen! En trouwens, je had net zo goed daarmee naar het station kunnen fietsen, want ik ben dankzij jou nu wel een luchtscooter kwijt.'

'Ach man, jij kan teleporteren naar waar je wilt, dus zeik niet.'

'Zo makkelijk gaat dat niet. De Teleportatiespreuk kan maar een aantal keer in je leven gebruikt worden en dan zal het uit je geheugen gewist worden, en daarbij kun je het na de eerste keer voor een lange tijd niet gebruiken.'

'Maar in die trein deed jij het ook twee keer.'

'Oké, voor de almachtige tovenaars Benedictus is er een uitzondering op die regel, oké. Met geluk kan ik het vier keer per Zaad doen.'

'Vier keer per Zaad?'

'Laat maar.'

'Miauw.'

'Maar ik wil mijn moeder mailen.'

'Gaat niet gebeuren.'

'Maar...'

'Miauw.'

'Zie je, Beflapje is het er ook mee eens.'

'*Wat weet jij nou van technologie, ouwe knar,*' dacht Xavier bij zichzelf.

'Xavier, ik weet dat het strijden voor de lichte kant een moeilijke taak is!'

'Miauw.'

'Ja, en jij weet het ook hè, Beflapje,' zei de Wijsgeer op bemoedigende toon, terwijl hij door zijn knieën zakte en de kat aaide.

'Ben je liever één van die Bloedraven dan?'

'Nou, het zou het wel wat gemakkelijker maken, want degenen die aan de duistere kant staan hebben geen problemen met hun geweten.'

Xavier haalde onverschillig zijn schouders op. 'Maar wij zijn tenminste humaan.'

'Weet je zeker dat je humaan bent, X?'

'Wat bedoel je?' En in zijn gedachten ging Xavier verder: '*Waarom noemt hij me toch steeds X?*'

‘Het is niet van belang,’ mompelde de Wijsgeer. ‘Laten we gewoon de Zaadsynchronisatie voortzetten.’

‘Dat betekent zeker dat het nodig is om verder te lezen.’ Het was een veronderstelling, geen vraag. Tot nu toe had hij overdag het verhaal van Profeet van het Licht gelezen en 's nachts droomde hij het verhaal van Profeet van de Duisternis. Waarom hij dit precies moest doen was aanvankelijk niet duidelijk, maar naarmate die verhalen vorderden, merkte hij dat hij langzaam maar zeker begiftigd werd met de krachten van de hoofdpersonen, genaamd Wilder en Mar.

‘Ik heb hun krachten nodig om de Godin van Chaos naar de toring te knallen,’ was wat hij dacht.

Toen hij zich een weg terug baande door de hal gevuld met kennis, met Benedictus en Beflapje in zijn kielzog, voelde hij de duisternis van Mar in zich groeien.

Maar ook al wilde hij weten hoe het met Mar en zijn bondgenoten was afgelopen, moest hij voor nu de duisternis onderdrukken, want het was tijd voor het volgende hoofdstuk van het licht.

III Licht Hoofdstuk III

Paragraaf I

Lessen over de Wolreliëk

Heer Frank en Kurt

-Huis Driez

-Binnenplaats

Jammerende windvlagen teisterden de eens zo vredige binnenplaats van het Huis Driez. Ooit was dit een vredig toevluchtsoord. Nu was het slechts een ravage van dode, verbrande en verminkte dieren, evenals houtsplinters en kapotte drankflessen.

Zelfs de oude sparschuur van het Huis Driez was door de Bloedraven tot de grond toe afgebrand.

De binnenplaats, waar Heer Frank zich nu bevond, stonk zelfs naar de uitwerpselen van de Bloedraven. Zij hadden zijn Huis geruïneerd en tot compleet verval gebracht.

Verdrietig keek hij uit over naar wat ooit van hem was. De huilende wind die zijn haren op en neer liet wapperen, leek met hem mee te treuren met elk van zijn weeklagende stoten.

Een verdwaalde eend, afkomstig uit zijn gracieuze vijver, rende wild kwakend in het rond, dus besloot Heer Frank in zijn ziel te turen door middel van de eeuwenoude kunst, genaamd Beestsmederij.

'Verdomme,' dacht hij terwijl hij zijn vuisten tezamen balde, *'die klootzakken hebben zijn eieren verpletterd.'*

Het besef dat al zijn onderdanen ofwel dood waren, ofwel uit angst voor de Bloedraven gevlucht, trof hem als een dolk recht door zijn razende hart. Het was alsof een bende ondeugende etterbakken er niet met regulier schoeisel op hinkelden, maar met sandalen waarvan giftige spijkers uit de zolen staken. Zijn hart was niet alleen aan het razen, maar het deed ook pijn. *'Straks begeeft mijn hart het nog door de spanning,'* dacht hij terwijl hij de hysterische eend met een trieste blik in zijn bruine ogen nakeek. *'Stelletje verrekte dierenbeulen.'*

Hij deed een paar passen naar voren en dacht nog steeds aan zijn gering aantal manschappen. Slechts een paar waren nog gebleven, waaronder zijn Vazal, genaamd Paul van Yongendaal. Ook Kurt Korzan – degene die een Karavaan binnen het Relica Fort had – had zich aan de strijd van Heer Frank toegevoegd; voor wat het waard was had Frank hem benoemd tot de slotvoogd van het Huiz Driez.

De man stond naast hem, wrijvend over zijn dikke buik. Zijn witte baard was besmeurd met reuzel, net zoals zijn bruine wambuis. *'Vroeger waren nog eens tijden, hè, mijn Heer,'* zei de man toen op een ietwat zenuwachtige toon.

'Tja.'

'Ik weet nog wel dat Wilder als kind mijn paardenstallen in de fik gezet had.'

Frank kreeg een woedende blik in zijn ogen. 'Heeft hij dat echt gedaan?'

'Geen zorgen, mijn Heer. Hij heeft de paarden eerst in veiligheid gebracht. Hij is niet zoals die zieke Mario Roymar kerel.'

'Ja, die Mario heeft je paarden zwaar verminkt met een mes, is het niet, Kurt.'

'Ja, en hij was toen als een laffe hond weggerend.'

'Wat bedoel je?'

'Toen Wilder mijn stallen in de fik gezet had, had hij tenminste het lef om te blijven staan en het als een man tegen mij te zeggen, net als toen hij die appel tegen mijn kop aan smeed, omdat ik hem terecht wees.'

'Ja, ik vond het een mooie actie,' zei de Heer, 'want menig persoon zou op die leeftijd wegrekken voor een man die boos op hem af komt stormen, maar hij bleef staan en uiteindelijk...'

'Deed ik niks, want tja, een normaal denkend mens zou een kind natuurlijk niks doen.'

Weer keken ze uit over de geruïneerde vlaktes. 'Wat valt er nog te strijden, mijn Heer,' zei de slotvoogd, zijn toon net zo bedroefd als dit gehele morbide decor.

De Bloedraven hadden beschikking over een veel groter leger, en Heer Frank kon helemaal niks beginnen met zijn verwonde rug, want toen de Leviathan – een ondergeschikte organisatie van de Bloedraven – het Fort Relica waren binnengevallen om zijn zoon Wilder te ontvoeren, had diens leider een ondode octopus opgeroepen, die de rug van Heer Frank had gebroken.

Echter had de Eerwaarde Vader van het Huis Driez, genaamd Yrewmba, hem met zijn kundigheid weten op te lappen, maar het bleek dat deze verrader een Manaslurper in zijn rug geplant had. Het werkte eigenlijk hetzelfde als een magie tenietdoende keten, echter was de Manaslurper inwendig.

Heer Frank had al een tijdje geweten dat er een verrader binnen de muren van zijn Huis aanwezig was, maar hij had nooit verwacht dat dit Eerwaarde Vader Yrewmba zou zijn.

Boven dat alles hadden de Bloedraven nu zijn troonzaal overgenomen, en daar was het dat die verdomde verrader van een Yrewmba nu dikke vriendjes was met Wimmodar en zijn onderdanen.

Er was ook nog die breedgeschouderde Nodariz, die de tweede in bevel hebbende was van de goddeloze Wimmodar. Heer Frank had geen idee wie van de twee hij het meest haatte. Beiden waren erg, maar Wimmodar deed hem mentaal meer pijn, terwijl Nodariz juist ergere lijfstraffen gaf. En dit alles deden ze om achter de locatie van de Wolreliëk-kluis te komen. Maar hij zou zichzelf niet laten breken, ook al hadden ze gedreigd om zijn vrouw binnen afzienbare tijd te martelen en uiteindelijk te doden.

Dit was zijn Huis en dat zou ondanks het verval altijd zo blijven.

In de verte zagen ze twee silhouetten verschijnen.

Terwijl de silhouetten steeds dichterbij kwamen, zei Kurt: 'Kijk om u heen, mijn Heer. We zullen dit sowieso niet meer winnen! Dat snapt u toch wel!'

'Het is niet voorbij totdat het voorbij is, Kurt.'

'Ik weet het niet,' antwoordde de slotvoogd. 'We moeten realistisch blijven. De zaken zijn hopeloos. Niemand is ons goed gezind. We gaan allemaal naar de klote.'

'Je weet toch ook wel dat de Bloedraven de verkeerde vijand uitgekozen hebben,' zei Frank boos. Het was geen vraag, eerder een boze veronderstelling.

'Ik denk eerder dat de verkeerde vijand ons uitgekozen heeft.'

Frank koos ervoor om de man verder te negeren. Hij keek naar de twee naderende figuren.

Carola was de eerste die arriveerde. Ze zag er bedroefd uit, alsof ze deze intriges niet langer meer kon verdragen. Maar Frank wist dat juist het tegenovergestelde waar was, want ze was net als hij, trots en sterk, maar ongeacht dat was ze soms onzeker over haar eigen kunnen. Hij herkende het van zichzelf toen hij nog jong en onbezonnen was.

Iets later kwam Axel aangelopen, die ondanks alles wat er gebeurd was, uitstraalde dat hij vol van zichzelf was. Hij zag er echter niet meer

zo chique uit als hij van hem gewend was; schijnbaar hadden de ontberingen ook hem aangegrepen. Zijn onverzorgde baard, vieze kleren en bevlekte monocle verrieden dat hij zichzelf had verwaarloosd.

Carola schudde haar hoofd waardoor haar haren op speelse wijze heen en weer dwarrelden.

Heel even zag Frank het kleine teken van onvolmaaktheid dat altijd door haar haren verborgen bleef; haar flapoor.

'Wat doen we vader?' vroeg ze toen.

'Jij hoeft niks te doen,' antwoordde Heer Frank, 'maar het is tijd dat ik actie ga ondernemen.' En in zijn hoofd ging hij verder: *'Het kan nog weken duren voordat Wilder en zijn reisgenoten arriveren. En ik moet nu orde op zaken zien te stellen.'*

'Wat ga je doen, pa?'

'Ik ga Yrewmba confronteren!'

'Weet je dat zeker vader?' vroeg Axel. 'Is dat wel verstandig?'

'Ja,' was het antwoord van zijn vader, 'ik wil me er echt van verzekeren dat hij de verrader is.'

'Maar je was er toch al zo goed als zeker van, ouwe bokkenneuker?'

'Nou, nou,' zei de slotvoogd, 'zo praat je toch niet tegen je vader!'

'Ach, die ouwe bejaarde dreuzelpik heeft een dikke huid. Hij kan heel veel hebben.' Axel keerde zich tot zijn vader. 'Is het niet ouwe neuker?'

'Klopt Axel, want we hebben wel andere dingen waar we ons zorgen over dienen te maken.'

'Ja, maar ouwe lul...'

'Ja.'

Axel wilde zijn ogen vernauwen, maar door zijn onstuimigheid liet hij per ongeluk zijn monocle vallen, dus pakte hij hem ietwat onhandig weer beet en probeerde het ding weer voor zijn oog te

hangen. Toen hij hierin faalde, vloekte hij en liet hij de monocle los. 'Je was er toch al zo goed als zeker van dat Yrewmba de verrader was?'

'Ik weet het niet, zoon. Er klopt iets niet aan deze situatie.'

'Zoals?'

'Ik kan het niet zeggen totdat ik er zeker van ben.'

Wederom friemelde hij met de monocle. 'Heeft u hulp nodig vader?'

'Nee, hulp is al onderweg.'

'Wat bedoelt u?'

'Niks. Vergeet dat ik dat ooit gezegd heb.' Na deze woorden ging Heer Frank in zijn eigen gedachten verder: *'Wilder marcheert met een grote groep onze richting uit.'*

Wilder en zijn bondgenoten

-Amerlaken

-zigeunerkampement

-Ryders wagen

De kroes was nog maar voor de helft gevuld met een koperkleurig biermerk.

Surión tuurde er met een schaapachtige blik in zijn ogen naar, terwijl hij nerveus met zijn vingers langs de bruine en beschadigde zijde van de kroes wreef. 'Ze doen er wel een lange tijd over,' zei hij toen ietwat geagiteerd.

'Wil je alsjeblieft stoppen met je ongeduld,' zei Mathilda, haar toon kreunend.

Wilder haalde zijn schouders op en schraapte daarna zijn keel, tot drie keer toe. Met zijn mond dicht liep hij daarna naar de wastafel en rochelde een dikke fluim slijm erin. 'Excuseer mij,' zei hij met het schaamrood op zijn kaken.

Suríon hief een knokige vinger. 'Mag ik je erop wijzen, Mathilda, dat deze twee...'

'Ze zijn elkaar waarschijnlijk aan het vermoorden, want het zijn nu eenmaal...'

'Tokkelende tepels!' schalde de dwerg. 'Meneer de windneuker neemt weer eens de wind uit de zeilen van Suríon.'

'Neuk op met je Suríon.'

'Haha, Suríon, nu wil hij zelfs met u neuken.'

'Neuk op met je neuken.'

'Haha, Wilder de neukneuker!'

'Kappen nu, jij rotdwerg!' schalde Suríon waarna hij op de tafel sloeg.

Plotseling was iedereen stil.

'Ruzie tussen die nieuwe – die Sjafra – en die dikzak kunnen we nu echt niet gebruiken.'

'Gloeierende grafheuvels, Suríon, je trekt al conclusies voordat de maan sterft aan melaatsheid.'

'De wat?'

'Een dwergengezegde,' viel Wilder zijn dwergenvriend bij.

'Jemig wat een dinges en troep,' zei Wilder's oom. 'Jullie zijn wel hier in mijn dingetjes en troepjes.'

'Ja ja!' schalde Suríon. 'Jij met je dinges en troep! Je moet gewoon je eigen dinges en troep houden, jij dinges!'

'Wat voor'n dinges en troep moet ik houden.'

Boos stond Suríon op. 'Je Godvergeten muil!' blafte hij toen.

'Moet je een dinges op je eigen troep,' zei Ryder boos, waarna hij op hem afstormde.

'Een wat op m'n wat?'

Wilder haalde zijn schouders op. 'Hij vroeg of je een klap op je eigen muil wilde.'

‘Knisperende kippenpoten! Rammelende roetkoppen! Gedesintegreerde graflepra! We moeten onze anusvingerende vijanden bevechten, en omwille van kakelende karnemelk, zitten we hier onderling te vechten.’

‘Hahaha! Dat was echt geniale dinges en troep,’ zei Wilder’s oom. ‘Geniale dinges en dwergentroep!’

‘Inderdaad,’ zei Suríon grinnikend, ‘het is de beste kanonnade van dwergenvloeken die ik in een tijd gehoord heb, en geloof me met deze dreuzelpik van een dwerg hoor je ze echt heel erg veel.’

Een piepend geluid liet hen allen even opschrikken. Het gepiep kwam van de ongeoliede scharnieren van de deur van Ryders wagen.

‘Ach ja,’ zei Suríon, ‘het lijkt erop dat ik nog steeds moet wennen aan mensen die hier zomaar binnen komen wandelen.’

Tot ieders grote verbazing betraden zowel de dikke Abbus, als de Sjafra, genaamd Donovan de wagen. De laatste had zich slechts kort geleden aangesloten bij het genootschap. Dit was toen Wilder en Abbus tabak wilden kopen bij een tabakszaak, ergens in het havendistrict. Deze man bleek daar de eigenaar van te zijn en volgens zijn eigen woorden herkende hij in Abbus een oude vriend. Ook al was Abbus het niet eens met het feit dat deze man mee zou gaan, had Wilder het paranormale gevoel gehad dat het genootschap iets van deze man kon leren; in het bijzonder Abbus.

Abbus keek de donkere man boos aan. *‘Denkt Wilder soms dat ik met mijn racisme leer omgaan,’* was wat hij dacht.

‘Heb je de paarden kunnen regelen bij die connectie van je?’ vroeg Mathilda.

‘Ja, en raad eens wie me volgde!’

Wilder besloot om direct met de deur in huis te vallen. ‘Er is een wijziging van plannen.’

Abbus haalde zijn schouders op. 'Alsof reizen met deze aap al niet genoeg verandering in ons oorspronkelijke plan is.'

'Donovan is geen aap. Donovan slechts een Sjafra uit een andere cultuur.'

Abbus tufte voor zijn voeten en schalde: 'Een cultuur die nooit had mogen bestaan in de eerste plaats, hoor je me!'

'Donovan, alsmede Donovans verwanten bestaan. Accepteren zul je de aanwezigheid van Donovan moeten.'

'Abbus is wie Abbus is en Abbus accepteren geen Donovan in buurt van Abbus' entourage.'

Wilder moest toegeven dat Abbus' manier van het kopiëren van de wijze waarop Donovan sprak, geweldig was, ook al was het om de verkeerde redenen. Hij pakte zijn kroes met bier en fluisterde, zonder dat iemand het kon horen: 'Een klein slokje kan geen kwaad. Daar krijg ik geen visioenen van.' Het was Wilder's gave om fragmenten van de toekomst te kunnen aanschouwen; het drinken van bier verergerde dit alleen maar. Ondanks het feit dat hij af en toe weer eens een drankje dronk, besloot hij het tot een minimum te beperken.

'Surion zal de wijziging van de plannen dan maar vertellen aan Abbus, alsmede de Sjafra. Ook al is het tot Surions eigen ontsteltenis, om redenen die Surion veeleer in Surions achterhoofd houdt, daarom zal Surion het jullie nu vertellen... '

'Wil je alsjeblieft stoppen met deze onzin!' schreeuwde Abbus, wild stampend met zijn voeten op de bodem van de wagen.

'Je deed het zelf nog geen twee seconden geleden!' beschuldigde Mathilda hem. 'Je bent een hypocriet zwijn!'

'Abbus heeft het recht, want in deze wereld is er slechts Abbus en niemand anders dan Abbus.'

Surion sloeg opnieuw op de tafel. 'Verdomme, we moeten niet treuzelen!' schreeuwde hij toen. 'We keren terug naar het Huis Driez.'

'Waarom als Donovan vragen mag?'

Abbus schudde zijn hoofd, waarna hij zei: 'Wat maakt jou onze problemen omtrent het Huis Driez eigenlijk uit, jij roetkop!'

'Donovan is hier voor jou. Jij vriend van Wilder zijn, en Donovan vriend van jou, en vrienden van jou zijn vrienden van Donovan.'

'Hou toch op, ik ben je vriend niet! Wat is het toch dat je van me moet, jij gruwelijke zwarte homo!'

'Donovan houd van poesjes, en...'

'Nou ik zal je zeggen, Abbus heeft zeker als dat de hel gruwelijk heet is, geen poesje; Abbus is geen transgender.'

'Donovan begrijpen, maar...'

'Weet je zoek het ook uit! Reis maar mee ook, maar probeer één keer om ons te verraden en ik vil die lelijke bruine huid van je godvergeten skelet.' Hij wendde zich tot Wilder en vroeg: 'Maar goed waarom keren we terug naar het Huis Driez?'

'Omdat Heer Frank in de problemen zit. De Bloedraven hebben zijn Huis overgenomen en we gaan hem redden uit deze benarde situatie! En trouwens, Wilder wil zijn tante helpen, wat begrijpelijk is, want tja familiezaken en zo. En hij denkt dat mijn vader daarbij kan helpen.'

'Wat weet jij nou van familie, Surion,' bespotten Mathilda hem, alhoewel Wilder het meer op een soort van onderonsje vond lijken.

'Ja,' zei Wilder, 'wat weet...' Even was hij stil. 'Hé, wacht eens, zei je mijn va...'

'Surions hoofd is gewoon aan het spinnen door deze twee! Het spijt me!' Even was hij stil. 'Ik bedoelde jouw vader en niet mijn eigen vader.'

'Het spijt je voor wat?' vroeg Wilder, zijn toon luid. 'Ik snap helemaal niks van jou! Je bent boven mijn snapvermogen!'

Ryder stapte naar voren. 'Nou, we moeten nodig die dinges en troep voor ons doen en gaan regelen en dat soort troep.'

'Al onze wat voor onze wat?' vroeg Alybra.

'Ik denk dat hij bedoelt onze wapens regelen. Ryder heeft een heel arsenaal aan pijlen en bogen.'

'Perfect,' zei Suríon op stoïcijnse toon, 'dan zullen we die monsters eens even hard gaan raken!'

'Komt mijn training met Paul van Yongendaal toch nog van pas,' zei Wilder. Hij had voordat deze reis begonnen was al een gedeelte van zijn training om zijn licht te beheersen gevolgd. De Vazal van zijn vader, Paul, wilde dat hij leerde schieten, maar tot nu toe had hij het nog niet toe kunnen passen. Sowieso was schieten nooit echt zijn ding geweest. Hij snapte het nut niet van een nietige pijl en boog, terwijl hij gewoon in staat was om magisch licht te kanaliseren. Maar hij realiseerde zich dat het gewoon de manier was waarop Paul dingen deed. De man ging altijd dwars tegen het heil in en wilde altijd een andere mening hebben dan een ander.

'Ik kan nog steeds niet uit over het feit dat Donovan met ons mee wil. Wat weet hij van ons?'

'Donovan liever niet vertellen.'

Abbus nam niet eens de energie om zijn hoofd weer te schudden. 'Maar als ik het goed begrijp, keren we terug naar het Huis Driez.'

'Ja,' antwoordde Suríon.

'Over zee?'

'Nee, er is een grote kans dat we dan de Leviathan opnieuw ontmoeten.'

'Ah, de Leviathan,' zei Abbus, waarna hij terug moest denken aan de dag dat zij het Huis Driez binnenvielen en dat hun leider Namré – een Hogepriester van Rottend water – hen gevangen had genomen. Een aantal tergende weken, vol martelingen op zee, volgden nadien,

maar ze werden gered door een andere piratenorganisatie, genaamd de Vegna's, die hij nooit vertrouwd had. Het bleek zelfs dat Suríon ook een Vegna was, terwijl hij aanvankelijk dacht dat deze organisatie alleen uit vrouwen bestond.

'Dan nemen we de Hogeweg van Karolian, neem ik aan.'

'Ja Wilder.'

'Laten we dan gaan,' zei Abbus grijnzend. 'Je wilt toch niet nog meer tijd verspillen wil je, of niet soms Surion?'

Wilder haalde zijn schouders op. 'Ik denk dat je hem beter kent dan hij dat zelf doet,' zei hij hoofdschuddend.

Abbus grijnsde weer. 'Ja, de ongeduldige snotaap!'

Suríon nam nog één laatste slok van zijn bier en zei toen: 'Bereid de paarden voor! We keren terug naar het Huis Driez!'

Heer Frank en Eerwaarde Vader Yrewmba

-Huis Driez

-Troonzaal

Heer Frank sloeg zijn staf van haagdoorn op de grond, terwijl hij Yrewmba recht in zijn ogen keek. 'Wees eerlijk tegen mij!' siste hij toen, zijn toon boos.

Terwijl mussen op een nabijgelegen boomtak een vrolijk deuntje kwetterden, deinsde Yrewmba met een angstige blik in zijn ogen achteruit. 'Mijn Heer, ik zweer het bij alle Goden! Ik heb het u al eerder gezegd, maar ik was het echt niet!'

'Je voerde de operatie uit zodat je de Manaslurper in mijn rug kon plaatsen! En daarbij, het is nu dikke mik tussen jou en die gruwelijke Wimmodar. Dat is toch genoeg bewijs, of niet soms!'

'Nee, mijn Heer! Dat is niet hoe het gegaan is, geloof me nou!'

'Ik kan niet eens magie kanaliseren om mijn huis te verdedigen door dat vervloekte ding dat in mijn godvergeten rug zit.'

'Nou, naar de hel ermee dan!' siste Yrewmba.

Heer Frank keek hem doordringend aan. 'Wat?'

'Goed dan! Ik ben de verrader! Wimmodar had gelijk over jullie allemaal. Het Licht is inderdaad veel kwaadaardiger dan de krachten der duisternis!'

Weer sloeg Frank met zijn staf op de grond. 'Verdomme, Yrewmba, je hebt je loyaliteit aan dit Huis gezworen, maar na alles blijkt het dat jij de verrader bent die zich binnen onze muren bevindt! Jij gore hufter!'

Een deur sloeg open.

Toen Frank angstig omkeek zag hij Nodariz, de onderdaan van Wimmodar, in de deuropening staan. Hij was, met uitzondering van zijn pokdalige hoofd, waaraan een lange zwarte baard hing, geheel gehuld in een zilveren pantser, waarop het insigne van het Hoge Huis van de Bloedraven geborduurd was. 'Kijk eens wie we hier hebben! Het is Frank de fragiele en hij praat met zijn verrader.' Hij kwam dichterbij en spuugde in Heer Franks gezicht. 'Jij miserabel, kreupel kutventje, je bent hier niet toegestaan. Dit is onze grond. Tenzij je zo vriendelijk wilt zijn om ons te vertellen over de locatie van de Wolreliëk-kluis.' Na deze woorden kwam hij met wilde passen op Frank aflopen, klaar om hem te onderwerpen aan nieuwe lijfstraffen.

Frank leunde op zijn staf en greep daarna een ijzeren graal van de tafel die naast hem stond en sloeg daarna Nodariz op zijn lip.

Bloed droop eruit terwijl Wimmodars onderdaan zijn mond met zijn hand bedekte. Hij was een tand verloren en jammerde van de pijn. Eerst balde hij zijn, in armpantser gehulde vuisten, en daarna stormde hij op Heer Frank af.

Maar met sierlijke souplesse gooide deze zijn staf omhoog, en ook al belastte hij voor even zijn rug, wist hij de staf toch aan de onderkant weer op te vangen, waarna hij hem sierlijk naar beneden sloeg, tegen Nodariz' kuit.

Zodoende had hij de man met een snelle haal neergehaald.

Nodariz lag nu schreeuwend op de grond. 'Verdomme!' schalde hij, waarna hij zich overeind probeerde te helpen. Echter was het tevergeefs, want Frank gaf hem een keiharde dreun op zijn vingers.

Botten kraakten terwijl Nodariz begon te schreeuwen alsof hij een klein kind was die een sikkeltje in zijn kleine anusje gestoken kreeg.

Frank boog over hem heen en zei spottend: 'Best knap voor een kreupele, hè?'

'Ga je me nu pijn doen, of wat!?'

Nadat Nodariz dit gezegd had begon Heer Frank hem keihard op zijn gezicht te slaan, waardoor hij buiten westen raakte. Maar ondanks dat stopte Frank niet. Hij bleef onverstoorbaar doormeppen, terwijl zijn hoofd steeds meer met bloed bedekt werd. Het spoot zelfs omhoog in zijn eigen gezicht, maar toch mepte hij door alsof hij door de duivel zelve bezeten was.

'Heer Wimmodar!' riep Yrewmba. 'Kom hier! We hebben een probleem!'

Maar ondanks dat het niet lang zou duren voordat Wimmodar te hulp zou schieten, bleef Frank doorslaan terwijl hij dacht: *'Ik zal op zijn minst één van deze klootzakken vermorzelen.'*

En vermorzeld was hij, want van Nodariz' hele aangezicht was niks meer over. Het was enkel bedekt met een rode cirkel van vers bloed.

'Zo, dat noem ik nou nog eens gezichtverlies,' zei Heer Frank spottend, en hij vervloekte het feit dat Nodariz het zelf niet meer kon horen. De vernedering alleen al zou deze situatie voor Frank nog beter gemaakt hebben, maar desondanks voelde hij zich opgelucht.

'Je bent een monster!' schreeuwde Yrewmba. 'Wimmodar help! Nodariz is dood! Frank is zot geworden!'

Weer sloeg er een deur open.

'Ah, Frank de fragiele,' zei Wimmodar, die binnen kwam lopen. 'Het is tijd om je op je plaats te zetten, zo te zien!'

Frank bereidde zich voor om hetzelfde trucje nogmaals te proberen; toen Wimmodar in zijn buurt was, gooide hij zijn staf nogmaals in de lucht, maar Yrewmba greep de staf van achter hem vast, waardoor Franks plan mislukte. 'Jammer joh, mooi niet,' zei de verrader toen.

Wimmodar schopte Frank neer. 'Je beseft nog steeds niet dat wij hier degenen zijn die de touwtjes in handen hebben, hè!'

Heer Frank hielp zichzelf overeind. 'Het is geen kwestie van begrip. Dit is en zal altijd mijn huis blijven.' En met deze woorden sloeg hij Wimmodar met zijn volle vuist, net iets onder zijn neus.

Dus schopte Wimmodar hem opnieuw, echter dit keer harder.

'Auw!' schreeuwde Frank terwijl hij alweer op de tegels viel. 'Ik vervloek jou Wimmodar! Ik vervloek jou en ik vervloek jouw lakeien van de Bloedraven naar de hel!' En in zijn gedachten ging hij verder: *'Maar wees gerust, er is hulp onderweg en het tij zal spoedig keren.'*

Vier dagen later

Wilder en zijn bondgenoten

–Hogeweg van Karolian

Ondanks dat het Huis Driez dichtbij de Hogeweg van Karolian lag, was het genootschap bij lange na niet bij hun bestemming gearriveerd, want de Hogeweg van Karolian was een zeer lange weg, die helemaal van oost naar west liep. En meer aan de kant van het westen vertakte

deze weg zich richting het noorden, evenals het zuiden. En de noordelijke vertakking was degene die ze moesten hebben, voordat zij zouden arriveren bij het Huis Driez.

De weg afsnijden konden ze niet, want tussen de weg en het noorden bevonden zich enkel hoge rotsen of diepe ravijnen. Als ze meer richting het westelijke gedeelte van de route kwamen, zouden ze eventueel de weg af kunnen snijden, door door het Broeklandmoeras te reizen, maar de plek was een rimboe van dood en verval, en daarom zou dat te risicovol zijn geweest.

Richting het zuiden lag een dorre woestijn, genaamd de Karoliaanse woestijn, en helemaal in het uiterste zuiden van de wereld lagen de Karoliaanse Alpen; een grotendeels onbekend gebied waarvan niemand maar dan ook niemand wist waar deze naar toe leidden.

Wilder daarentegen wist wel wat zich daarachter bevond, namelijk de Koppeling. De reden dat hij dit wist, was omdat hij één van de Zaden der Hoop was, gedoemd tot het strijden van een levenslange oorlog, maar ook gedoemd tot beschikking over kennis, die je enkel ongelukkig maakte.

Hij wist dat de Koppeling als een koepel over deze wereld lag en dat hij van de Alpen, richting Duneála uitgestrekt was. In Dunéala zorgden de Alouden ervoor dat de schisma binnen de Koppeling stand zou blijven houden.

Wilder's focus keerde terug naar het reisplan. Hij wist dat ze op deze manier zo'n anderhalve week tot twee weken – misschien onder slechte omstandigheden zelfs nog langer – nodig zouden hebben om bij de poorten van het Relica fort te arriveren.

Terwijl de geur van de paarse lavendelstruiken, waarvan zich er veel langs deze weg bevonden, Wilder's zintuigen beroerde, was er de

zoveelste ruzie tussen Abbus en Donovan gaande. De afgelopen drie dagen hadden de twee aan één stuk door geruzied.

'Ik vind dit echt maar helemaal niks!' schalde Abbus terwijl hij, om zijn ongenoegen over deze hele situatie te uiten, in één van de lavendelstruiken, waarnaast een violetkleurige winterheide stond, tufte. 'Waarom hebben we deze strontkleurige aap met ons meegenomen!? Ik snap er helemaal niks meer van!'

De donkere man keek hem doordringend aan. 'Donovan vraagt zich gewoon af wat uw verwijten naar Donovans ras zijn.'

'Wat niet, kun je beter zeggen,' antwoordde de dikke man, terwijl hij op zijn lip beet.

Donovan haalde onverschillig zijn schouders op en klakte de teugels, waarna hij voor Abbus uit ging rijden.

'Wacht even, meneer apenstront. Ik was nog niet klaar met jou!'

'Hij geniet hier echt van,' dacht Wilder.

'Negeer die twee kinderen,' zei Surión. Onderwijl vloog er een zwerm van groene vlinders voorbij.

'Nou oké, denk ik.'

Twee figuren passeerden hen.

Wilder keek hen niet aan, maar toen hij één van de twee hoorde lachen, schrok hij op. Hij keek de ietwat bolle man aan en zei: 'Bij de Goden! Ronald Vriezhart, dat is lang geleden!' De man zijn hoofd was haast zo bol als zijn hele lichaam en tevens zo kaal als een bal die werd gebruikt bij piramidebiljart.

De man, die hij Ronald Vriezhart noemde, keek Wilder vanuit het zwarte zadel van zijn witte paard aan en antwoordde: 'Hahaha, wie had dat gedacht! Wilder Driez!'

'Oude bekende of zo?' vroeg Mathilda, waarna ze de geur van lavendel opsnoof.